

[Handelsministeren.]

der er til Stede. Man kan dog naturligvis godt sætte ondt Blod, hvis man giver sig ind paa den Vej, at man ligefrem vil have det fremstillet saaledes, at det er af ond Vilje, Regeringen foretager det, der foretages. Saa sættes der naturligvis ondt Blod. Men det er jo ingenlunde Tilfældet, og de 7 Valutalove, der er vedtaget, er da ogsaa vedtaget saa at sige enstemmigt af Rigsdagen. Venstre har været med alle 7 Gange. De har maaske ikke syntes om alt det, der har staaet i Lovene — det har jeg heller ikke, de Konservative heller ikke, den konservative Ordfører har jo gjort udførligt Rede for sit Synspunkt i den Henseende. Mon noget Menneske her i Landet tror, at de Konservative, som nu har sluttet sig til Regeringens Forslag med de Ændringer, der er vedtaget i det andet høje Ting, er gaaet med til dette, fordi de vilde gøre Regeringen en Tjeneste? Er der nogen, der kan tro, at de Konservative vilde gaa med til dette, hvis de mente, der var Mulighed for at unddrage sig det Ansvar, der er forbundet med at gennemføre denne Lov? Man kan da nok sige, at det er Det konservative Folkeparti, som vælgermæssigt er mest berørt af at skulle opretholde denne Lovgivning; det kan der ikke være Tvivl om. (*Hendriksen*: Derfor bringer vi ogsaa de største Ofre). Ja, det indrømmer jeg. Men jeg spørger rigtignok: Hvordan kan Venstres Samvittighed være i Behold i denne Sag? Det var jo dog faktisk for Landbrugets eksportmæssige Stillingsskyld, vi i Begyndelsen af 1932 gik ind i de Valutarestriktioner, der her er Tale om.

Det ærede 3die tingvalgte Medlem gjorde ogsaa nogle Bemærkninger om Importørspørgsmaalet og rettede gennem disse Bemærkninger et meget stærkt Angreb paa mig, idet han gav Udtryk for, at han ikke troede, jeg var i Besiddelse af god Vilje o. s. v. Jeg, maa heroverfor sige, at dette Importørspørgsmaal har voldt megen Vanskelighed, fordi der har været forskellige Interesser at varetage, og det har ikke været muligt at samle til fuld Enighed om et andet Grundlag end det, som vi arbejder under og har arbejdet under, nemlig at den er Importør, til hvem Varen er faktureret, og som faktisk ejer Varen. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem kan staa frem og sige, at Handelsstanden her staar som en Mur over for en ubevægelig Handelsminister. Paa ingen Maade. En Ændring i de Bestemmelser, der nu arbejdes efter, vil møde store Vanskeligheder. Jeg kan saamænd gerne

prøve paa en Gang til at forlige Modsætningerne — det skal ikke komme an paa det —, men det er nu fuldkommen med Urette, at det ærede Medlem retter saadanne Bebrejdelser, som han har fremført, mod mig, thi mine Interesser lider ingen Skade ved, at der sker en Ændring i det Forhold. Og selv om det ærede Medlem fortsat kan have den Opfattelse, at jeg forfølger særlige politiske Formaal med denne Importregulering, kan det ærede Medlem dog ikke faa sig selv til at tro paa, at jeg skulde følge et særligt Formaal med den nugældende Bestemmelse om, hvem der er Importør. Jeg ved godt, at det er de polske Kul og enkelte andre Varer, der har spillet en stor Rolle, men jeg kan virkelig ikke gøre for, at der her er en Modsætning til Stede. Jeg har sagt til de paagældende, at jeg synes, det vilde være bedst at faa det Modsætningsforhold ud af Verden, men jeg har ikke kunnet faa Tilslutning dertil.

Det ærede Medlem henviste i øvrigt til, hvad jeg har sagt, at det var en næsten uløselig Opgave, Valutakontoret har staaet overfor. Ja, er der noget forkert i det? Det samme kunde jeg sige den Dag i Dag, men Opgaven er jo givet, og hvem har givet den, hvem har givet Valutakontoret denne Opgave, som næsten har været uløselig? Det har det forhenværende Medlem af det andet høje Ting Hr. Madsen-Mygdal, det har Venstre, det har Landbruget. De har givet Opgaven. At den har været vanskelig at have med at gøre, er en Sag for sig. Men det er Venstre, der har stillet Opgaven, og de, der har staaet over for at skulle løse Opgaven, har søgt at løse den paa bedste Maade. At de ikke har løst den fuldt ud tilfredsstillende, er en Sag for sig. Men jeg tilstaar, at den er næsten ogsaa uløselig; i hvert Fald er det en uløselig Opgave at klare Sagen paa den Maade, at ingen føler sig brøstholden.

Det ærede Medlem syntes ogsaa, at Navnet paa Valutakontoret var forkert, det skulde have et andet Navn. Ja, men Navnet er sandelig ogsaa givet af Venstre, af Hr. Madsen-Mygdal, fordi netop det valutamæssige skulde træde i Forgrunden over for de Interesser, vi paa anden Maade havde at pleje.

Dernæst har jeg et Par Ord at sige til den ærede konservative Ordfører (*Hendriksen*). Jeg har allerede udtalt, at den Dag kan komme, da man skal afvikle under en eller anden Form, helt eller delvist. Jeg synes ikke, at det ærede Medlem har Ret i den Betragtning, at Regeringen ikke har villet lytte til, hvad man fra konservativ